

CAMINS OBERTS

Tots els sants tenen capvuitada

Estimats diocesans,

Avui diumenge celebrem en un sol dia la festa de Tots Sants. Quin goig tan gran! Aquesta celebració litúrgica ve precedida pel record de tots els nostres germans difunts. La dita sàvia que avui rescatem és del tot coneguda: «Tots els sants tenen capvuitada». Si no vaig massa errat, aquesta expressió s'ha forjat al llarg del temps per ajudar els qui, d'entre nosaltres, som uns desmemoriats. Posaria la mà al foc i no em cremaria si dic que, al llarg de la història, han existit sants i santes un xic despistadots. Som com som. Déu atorga dons diversos.

També crec no equivocar-me si afirmo que tots els qui s'han deixat guiar per l'Esperit Sant han estat cristians i cristianes d'una sensibilitat i d'una finor altíssimes. És així que, siguem com siguem, tots rebem una invitació ferma a ser sants. El fet d'acceptar Déu i la seva proposta d'una manera central fa que ens anem convertint en els testimonis que Déu vol que siguem. Així, entre tots, anem composant una bella melodia, inicialment un pèl curiosa, però en el fons molt harmoniosa, gràcies a la qual ressonen amb força les benaurances que Jesús va proposar amb la seva vida.

Jesús vol que la felicitat per a nosaltres no sigui anecdòtica. La felicitat està estretament associada a la santedat. Els sants han estat feliços perquè han viscut les benaurances, i cap de nosaltres oblida, ni per un instant, la ferma voluntat d'assolir una felicitat plena, absoluta, evident, perenne. D'entre totes les benaurances, ressona des

de sempre d'una manera ben intensa en el meu cor: «Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!», però també: «Feliços els qui treballen per la pau: seran anomenats fills de Déu». Hi he pensat força temps, i us asseguro que, especialment, aquestes dues benaurances són les que sempre m'han interpellat d'una manera força intensa. Els pobres són cridats a la pau, és a dir, a la felicitat. La humanitat sencera, també.

«La pau» és un tret que defineix la vida de santedat. No és només absència de violència, sinó una ferma actitud de voler pacificar els nostres ambients, relacions, famílies, pobles i ciutat a través

del diàleg. Quant ens queda per aprendre a dialogar? La nostra vida no està cridada a ser una tertúlia, allà on tothom parla i alça la veu i, al final, sembla que la veritat sigui un miratge. Avui dia, quan la polarització, l'enfrontament i la radicalització són tan habituals, els sants i les santes s'han entossudits a dialogar i, per tant, a escoltar. La manera de resoldre aquests escenaris de dificultat no passa per la força de qui crida més o de qui més es fa sentir. La raó no venç pel camí de la imposició. La veritat es viu, i així es mostra. Els sants i les santes són dels qui volen afavorir en tot moment el diàleg com el camí més verdader per assolir la felicitat.

M'agradaria recordar aquells sants, potser un pèl encantats però també encantadors, que han estat grans impulsors del diàleg. I és que la missió, en qualsevol dels seus àmbits, passa pel fet de compartir la paraula, el temps i, per tant, la vida.

Cap que es digui cristià perjudicarà la felicitat dels qui té al seu costat. Perquè la meua felicitat també és la felicitat dels qui tinc al meu costat, al meu carrer, al meu poble, a la meua ciutat. Aquest és el camí dels sants, humilment insistents a no defallir en la seva missió de ser homes i dones de pau. Que no se'ns oblidí: la santedat comença ara i avui. I si se'ns n'anés del cap, ens hauríem de dir, un cop més, que «tots els sants tenen capvuitada».

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Dilexi te, exhortació sobre l'amor als pobres

El papa Lleó XIV ha publicat l'exhortació apostòlica *Dilexi te* (*T'he estimat*), signada el 4 d'octubre, festa de sant Francesc d'Assís, i presentada el 9 d'octubre. En aquest primer document del seu pontificat, el Sant Pare posa al centre l'amor envers els pobres com a camí de santificació i com a cor del missatge cristià. Avisa que l'opció preferencial pels pobres no és excloent, sinó un signe de l'amor de Déu per tota la humanitat,

especialment pels oprimits. Reivindica una «Església per als pobres», més enllà de la beneficència, i recorda que els pobres no són objectes de compassió, sinó mestres de l'Evangeli que ens mostren el rostre de Crist i ens evangelitzen. Lleó XIV recull així el llegat del seu predecessor, el papa Francesc: «Havent rebut com a herència aquest projecte, m'alegra fer-me'l meu i proposar-lo a l'inici del meu pontificat».

CAMINOS ABIERTOS

Cada santo tiene su octava

Queridos diocesanos:

Hoy domingo celebramos en un solo día la fiesta de Todos los Santos. ¡Qué gran alegría! Esta celebración litúrgica viene precedida por el recuerdo de todos nuestros hermanos difuntos. El sabio dicho que hoy rescatamos es bien conocido: «Cada santo tiene su octava». Si no me equivoco demasiado, esta expresión se ha forjado a lo largo del tiempo para ayudar a quienes, entre nosotros, somos un poco olvidadizos. Pondría la mano en el fuego y no me quemaría si dijera que, a lo largo de la historia, han existido santos y santas algo despidados. Somos como somos. Dios otorga dones diversos.

También creo no equivocarme si afirmo que todos los que se han dejado guiar por el Espíritu Santo han sido cristianos y cristianas de una sensibilidad y una finura altísimas. Así es que, seamos como seamos, todos recibimos una firme invitación a ser santos. El hecho de aceptar a Dios y su propuesta de una manera central hace que nos vayamos convirtiendo en los testigos que Dios quiere que seamos. Así, entre todos, vamos componiendo una bella melodía, inicialmente un poco curiosa, pero en el fondo muy armoniosa, gracias a la cual resuenan con fuerza las bienaventuranzas que Jesús propuso con su vida.

Jesús quiere que la felicidad para nosotros no sea anecdótica. La felicidad está estrechamente asociada a la santidad. Los santos han sido felices porque han vivido las bienaventuranzas, y ninguno de nosotros olvida, ni por un instante, la firme voluntad de alcanzar una felicidad plena, absoluta, evidente, perenne. De entre todas las bienaventuranzas, resuena desde siempre de una manera muy intensa en mi corazón: «¡Felices los pobres en el espíritu: de ellos es el Reino de los cielos!», pero también: «¡Felices los que trabajan por la paz: serán llamados hijos de Dios!». Lo he pensado mucho tiempo, y os aseguro que, especialmente, estas dos bienaventuranzas son las que siempre me han interpelado de una manera muy intensa. Los pobres son llamados a la paz, es decir, a la felicidad. La humanidad entera, también.

«La paz» es un rasgo que define la vida de santidad. No es solo ausencia de violencia, sino una firme actitud de querer pacificar nuestros ambientes, relaciones, familias, pueblos y ciudad a través del diálogo. ¿Cuánto nos queda por aprender a dialogar? Nuestra vida no está llamada a ser una tertulia, donde todos hablan y alzan la voz y, al final, parece que la verdad sea un espejismo. Hoy en día, cuando la polarización, el enfrentamiento y la radicalización son tan habituales, los santos y las santas se han empeñado en dialogar y, por tanto, en escuchar. La manera de resolver estos escenarios de dificultad no pasa por la fuerza de quien más grita o de quien más se hace oír. La razón no vence por el camino de la imposición. La verdad se vive, y así se muestra. Los santos y las santas son de aquellos que quieren favorecer en todo momento el diálogo como el camino más verdadero para alcanzar la felicidad.

Me gustaría recordar a aquellos santos, quizá un poco despistados, pero también encantadores, que han sido grandes impulsores del diálogo. Y es que la misión, en cualquiera de sus ámbitos, pasa por el hecho de compartir la palabra, el tiempo y, por tanto, la vida.

Ninguno que se diga cristiano perjudicará la felicidad de quienes tiene a su lado. Porque mi felicidad también es la felicidad de los que tengo a mi lado, en mi calle, en mi pueblo, en mi ciudad. Este es el camino de los santos, humildemente insistentes en no desfallecer en su misión de ser hombres y mujeres de paz. Que no se nos olvide: la santidad comienza ahora y hoy. Y si se nos fuera de la cabeza, deberíamos decirnos, una vez más, que «cada santo tiene su octava».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

El bisbe Daniel, nou delegat de mitjans de comunicació

El bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, ha estat designat pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), reunits al Seminari Conciliar de Barcelona el passat 13 d'octubre, nou delegat del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), l'òrgan creat amb la tasca de coordinar les delegacions diocesanes de mitjans de comunicació per potenciar la pastoral de comunicació de l'Església a Catalunya. El bisbe Daniel pren el relleu de Mons. Salvador Giménez, que

va cessar en aquesta responsabilitat en el moment que el Vaticà va acceptar la seva renúncia per edat. Aquesta era la primera reunió de la CET a la qual assistia el nou bisbe de Lleida, d'ençà de la seva ordenació i inici del ministeri episcopal, el passat 19 de juliol.

L'endemà de la reunió 260 de la CET, els bisbes van participar en el primer acte de l'Any Gaudí, que va tenir lloc a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, i que va protagonitzar l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP). La cripta de la Basílica va acollir l'acte d'inauguració del curs 2025-2026 de l'AUSP, que excepcionalment es va fer al temple, bàsicament, per dues raons: l'any acadèmic es dedica a Antoni Gaudí, i té com a lema de recerca «Gaudí: art, bellesa, misteri»; i perquè el Dr. Jordi Faulí, arquitecte director de les obres de construcció de la Sagrada Família i professor de la Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí, va impartir la lliçó inaugural, sota el títol «L'arquitectura de Gaudí per a la Sagrada Família eleva l'esperit cap a Déu».

Reunió de l'àrea d'evangelització per posar-se al dia

El passat 7 d'octubre va tenir lloc una reunió de l'àrea d'evangelització amb representants d'entitats i moviments com Hakuna, Emaús, la Delegació d'Immigració, el Moviment de professionals Catòlics (MPC), la Fraternitat de Lourdes, la Delegació de Vocacions i Juvenil, el Moviment Cristià de Pobles i Comarques de Catalunya (MCPCC) i Acció Catòlica Obrera (ACO) amb, a més a més, la presència extraordinària del bisbe Daniel. Els va traslladar que «som un equip, hem de caminar junts, amb sinodalitat, des del diàleg i en comunió, sent cadascú el que som i estimant-nos des de la diferència». També els va voler remarcar que «com a col·lectiu, tenim un full de ruta, que és la Paraula de Déu».

Des de l'àrea d'evangelització van destacar que el bisbe els va parlar amb un gran sentit de l'humor,

«ja que els que coneixem Jesús portem l'alegria a dins». Després, cada entitat, moviment i delegació va explicar al bisbe la seva situació actual.

Misses de les carmelites per santa Teresa de Jesús

Les carmelites descalces de la Caparrella i les carmelites missioneres teresianes d'Aitona van celebrar, el dimecres 15 d'octubre, la fes-

ta de la seva fundadora, santa Teresa de Jesús. Per una banda, el bisbe Daniel va presidir per primera vegada al monestir del Sagrat Cor de Jesús de la Caparrella, l'Eucaristia concelebrada amb el capellà de la comunitat Mn. Josep M. Escorihuela i solemnitzada per les nou religioses que conformen actualment la comunitat del Carmel de Lleida. La celebració va concloure amb la veneració de la relíquia de santa Teresa que custodien les carmelites descalces al seu monestir.

D'altra banda, a Aitona, es va celebrar una missa presidida per Mn. Paul Fecheta a la Cova del Pare Palau amb les carmelites i una vintena de feligresos.

40 lleidatans al 25è aniversari del catecumenat

La basílica de la Sagrada Família de Barcelona va ser el marc esplèndid de la celebració, el passat 11 d'octubre, dels 25 anys de la instauració del catecumenat a les diòcesis amb seu a Catalunya, amb la participació d'unes 900 persones. Per part del bisbat de Lleida, hi van assistir un grup de 40 persones, format per l'equip del catecumenat; catecúmens i les seves famílies; catequistes; el delegat de la catequesi, Mn. Víctor Martínez; i el bisbe Daniel Palau. L'objectiu de la trobada era fer més visible el nombre de peticions d'infants no batejats i d'adults que demanen el Baptisme i iniciar-se a la vida cristiana.

La trobada, convocada pels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya i organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), va consistir en una explicació sobre què és el catecumenat i el

vincle existent de la fe amb l'art de Gaudí, a càrrec de Francesc Figueras. A continuació, va tenir lloc l'Eucaristia presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i concelebrada per Mons. Javier Salinas, bisbe auxiliar emèrit de València, Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona, Mons. Sergi Gordo, bisbe de Tortosa, Mons. Octavi Vilà, bisbe de Girona, Mons. Daniel Palau, bisbe de Lleida i Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona.

Durant l'homilia, Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i bisbe responsable del SIC, va manifestar que la celebració d'aquell dissabte «ens anima a continuar amb el procés d'iniciar a la vida cristiana, ajudant les persones a relacionar-se amb el Senyor Jesús i viure la vida nova que ell ens porta».

Concerts a la Sang i a la Sagrada Família

Les esglésies de la Sang i de la Sagrada Família han aconseguit sengles concerts els dies 8 i 18 d'octubre amb els músics joves com a nexa comú. La Sang va ser escenari de l'actuació de l'Orquestra Simfònica Juvenil de l'Escola de Música «J. N. Hummel» de Weimar (Alemanya), formada per una cinquantena de joves músics alemanys d'entre 14 i 20 anys d'edat. La jove orquestra alemanya va oferir un repertori musical simfònic variat que va anar des de composicions de Bizet i

Smetana, fins a bandes sonores de pel·lícules, passant per Piazzola i Txaikovski. L'orquestra, que actua regularment a Weimar, realitza viatges per fer concerts en diferents països europeus i fa intercanvis amb altres orquestres juvenils.

D'altra banda, el cor adult Loistot, vingut de Finlàndia i dirigit per Sanna Valvanne, va actuar amb la Coral Maristes Montserrat a l'es-

glésia de la Sagrada Família de Cappel amb cançons de diferents estils i èpoques.

REFLEXIONS

I tot funciona...

Hem viscut molts moments excepcionals en la nostra vida admirant la Natura. Des de la criatura més menuda i insignificant fins a la immensitat del què s'ha estat anomenant l'Univers. Ens perdem en les dimensions i en la configuració d'aquest tot. Per això ara proposem que l'anomenem multiunivers perquè suggereixen que hi ha diversos universos no connectats entre si i que en conjunt formarien la totalitat de l'existència. Ja ens ho aclariran.

També espontàniament ens hem quedat absorts en la contemplació de les obres d'art que mostren la bellesa i l'expressió de la profunditat de l'ànima humana amb un llenguatge diferent a la paraula que no ho pot transmetre. I què en podem dir de l'embadaliment que ens produeix descobrir aquells monuments que s'erigeixen per damunt de tot altre edifici fent-nos adonar que es pot plasmar la transcendència en les formes harmòniques que exhibeixen provocativament.

I què n'hem de dir de les accions heroiques de tantes persones que ens han captivat per la seva magnificència en fer sortir de dins la més gran de les expressions d'amor: el sacrifici i l'entrega a l'altre, fins a donar la vida.

Però tot això queda petit quan contemplem la vida quotidiana dels nostres pobles i ciutats. Adonar-nos que tot funciona, de vegades no suficientment bé, però la majoria de vegades sí. Portadors d'una mirada crítica malaltissa, no valorem prou l'ordre social i el funcionament ordinari de les societats humanes i també animals. L'organització de la vida dels pobles i ciutats és un autèntic miracle forjat amb la convivència. Treballat permanentment per tots per elaborar un teixit on cada fil és imprescindible i irremplaçable. Que puguem anar a la botiga i, instants abans, hagin passat a proveir el producte. Que surtis al matí al carrer i ja no hi hagi brutícia per terra, que algú ha recollit, ni brossa als contenidors, que prèviament cadascú ha omplert amb consciència d'ajudar-nos a mantenir net l'entorn. I dels serveis d'emergències, què n'hem de dir. Amb un senzill gest d'un dit prement un sol botó SOS i acudeixen 24 mans que venen a posar-se al teu servei perquè recuperis l'estat de benestar que havies perdut.

Quan ajuntes totes aquestes mostres de perfecció humana pots fàcilment enlairar-te de la Terra i començar a experimentar la perfecció del Cel. Parafrasejant l'evangeli, si nosaltres imperfectes i limitats com som sabem dotar d'ordre i perfecció el nostre entorn, com ha de ser aquell lloc on l'ordre i l'organització ens venen assegurats pel gran Ordenador, Aquell que en la seva ment i en el seu cor allotja la Plenitud. Deixem-nos estimar per Déu.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Rm 11,29-36 / Sl 68 / Lc 14,12-14]. Urgell: □ Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

4. □ Dimarts [Rm 12,5-16a / Sl 130 / Lc 14,15-24]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, card.; sants Vidal i Agrícola, mrs.

5. ■ Dimecres [Rm 13,8-10 / Sl 111 / Lc 14,25-33]. Sant Feliu de Llobregat: □ Beata Maria Ràfols i Bruna, vg. Urgell: □ Sant Martí de Porres, religiós. Santa Àngela de la Creu, vg.; sant Zacaries i santa Elisabet (o Isabel), pares de Joan Baptista; sant Magne, bisbe.

6. ■ Dijous [Rm 14,7-12 / Sl 26 / Lc 15,1-10]. Sants Pere Poveda Castroverde i Innocenci de la Immaculada Canoura Arnau, prevs. i companys,

mrs.; sant Sever, bisbe de Barcelona i mr. (633); beata Beatriu, vg.; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemés (València).

7. ■ Divendres [Rm 15,14-21 / Sl 97 / Lc 16,1-8]. Lleida: □ Beat Francesc de Jesús Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fundador dels Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

8. ■ Dissabte [Rm 16,3-9.16.22-27 / Sl 144 / Lc 16,9-15]. Santa Isabel de la Santíssima Trinitat, vg.; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per màrtirs coronats; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Diumenge vinent, Dedicació de la Basílica del Laterà (lit. hores: 4a setm.) [Ez 47,1-2.8-9.12 / Sl 45 / 1C 3,9b-11.16-17 / Jo 2,13-22]. Sant Teodor, soldat mr. (s. IV). Festa del Sant Crist de Balaguer.

Tots els Fidels Difunts (C)

COMENTARI

«Allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi»

No hi ha dubte que la mort és sempre un enigma: què hi ha després de la mort? Què ens espera quan acabem aquesta vida mortal? Avui, en aquest dia dels Fidels Difunts, la Paraula de Déu ens dona la resposta. Isaïes ens diu que el Senyor ens prepararà, després de morir, un convit en el que farà desaparèixer el vel de dol que cobreix tots els pobles; engolirà per sempre la Mort. Per tant, aquesta desaparició per sempre de la nostra vida; no ens ha de fer por la mort temporal perquè és la porta a la Vida plena. Per això el Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes. Continua el profeta: *Alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat*: és la salvació plena i total. Amb altres paraules també ens ho recorda sant Pau: *Mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això tant si vivim com si morim som del Senyor, ja que si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius*. Per tant, Crist és el Senyor que ha vençut la mort amb la seva mort i ens obre la vida a tots nosaltres; la mort ja no té cap poder: l'únic Sobirà és Crist. Però això sí, en aquest moment final ens cal donar compte a Déu de la pròpia vida. I què ens demanarà el Senyor en aquell moment? Ens ho diu clarament l'evangeli, a través d'una paràbola en la que Jesús es presenta com a Rei i dirà: *Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne preparat des de la creació del món*. Què han fet aquestes persones? *Quan tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veïreu despul·lat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure'm*. Aquest serà l'examen final. I aquells que sentiran: *Aneu-vos-en al foc etern* és precisament perquè no han fet tot això. Sabem, doncs, què ens demanarà el Senyor per entrar a la vida. Només cal que ho posem en pràctica. El que fem als altres ho fem a Crist; el que deixem de fer als altres ho deixem de fer a ell. La pregunta de l'examen és clara: l'aprovaréu?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6a.7-9)

Aquell dia, en aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortal·la les nacions, engolirà per sempre la Mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor.

Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat.

► Salm responsorial (102)

R. El Senyor és compassiu i benigne.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9.10b-12)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

Tots hem de comparèixer davant el tribunal de Déu, tal com diu l'Escriptura: «Ho juro per la meua vida, diu el Senyor: Davant meu s'agenollarà tot-hom, i tota llengua confessarà a Déu les seves culpes».

Per tant, cadascú haurà de donar compte a Déu de la seva pròpia vida.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,31-46)

En aquell temps Jesús digué als seus deixebles: «Quan el Fill de l'home vindrà amb el seu poder, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà al seu tron gloriós i es reuniran davant d'ell tots els pobles. Llavors els separarà entre ells com un pastor separa les ovelles i les cabres, i posarà les ovelles a la dreta, i les cabres a l'esquerra.

Després el Rei dirà als de la seva dreta: «Veniu, beneïts del meu Pare: preneu possessió del Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Vosaltres, quan jo tenia fam, em donàreu menjar; quan tenia set, em donàreu beure; quan era foraster, em vau acollir; quan em veïreu despul·lat, em vau vestir; quan estava malalt, em vau visitar; quan era a la presó, vinguéreu a veure'm».

Els justos li respondran: «Senyor, quan us vam veure afamat i us vam donar menjar, o que passàveu set, i us vam donar beure? Quan us vam veure foraster i us vam acollir, o despul·lat, i us vam vestir? Quan us vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure-us?»

El Rei els respondrà: «Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que fèieu a cadascun d'aquests germans meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi».

Després dirà als de la seva esquerra: «Lluny de mi, maleïts: aneu-vos-en al foc etern preparat per al diable i els seus àngels. Vosaltres, quan jo tenia fam, no em donàreu menjar; quan tenia set, no em donàreu beure; quan era foraster, no em vau acollir; quan em veïreu despul·lat, no em vau vestir; quan estava malalt o a la presó, no em vau visitar».

Els li respondran: «Senyor, quan us vam veure afamat o que passàveu set, foraster, despul·lat, malalt o a la presó, i no vam fer res per vós?»

Ell els contestarà: «Us ho dic amb tota veritat: Tot allò que deixàveu de fer a cadascun d'aquests, per petit que fos, m'ho negàveu a mi».

I aniran als suplicis eterns, mentre que els justos entraran a la vida eterna».

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6a.7-9)

Aquel día, preparará el Señor del universo para todos los pueblos, en este monte, un festín de manjares suculentos.

Y arrancará en este monte el velo que cubre a todos los pueblos, el lienzo extendido sobre todas las naciones. Aniquilará la muerte para siempre. Dios, el Señor, enjugará las lágrimas de todos los rostros, y alejará del país el oprobio de su pueblo —lo ha dicho el Señor.

Aquel día se dirá: «Aquí está nuestro Dios. Esperábamos en él y nos ha salvado».

► Salmo responsorial (102)

R. El Señor es compasivo y misericordioso.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9.10c-12)

Hermanos:

Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

De hecho, todos compareceremos ante el tribunal de Dios, pues está escrito: ¡Por mi vida!, dice el Señor, ante mí se doblará toda rodilla, y toda lengua alabará Dios.

Así pues, cada uno de nosotros dará cuenta de sí mismo a Dios.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,31-46)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga en su gloria el Hijo del hombre, y todos los ángeles con él, se sentará en el trono de su gloria, y serán reunidas ante él todas las naciones. Él separará a unos de otros, como un pastor separa las ovejas de las cabras. Y pondrá las ovejas a su derecha y las cabras a su izquierda.

Entonces dirá el rey a los de su derecha: «Venid vosotros, benditos de mi Padre, heredad el reino preparado para vosotros desde la creación del mundo. Porque tuve hambre y me disteis de comer, tuve sed y me disteis de beber, fui forastero y me hospedasteis, estuve desnudo y me vestisteis, enfermo y me visitasteis, en la cárcel y vinisteis a verme».

Entonces los justos le contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre y te alimentamos, o con sed y te dimos de beber?; ¿cuándo te vimos forastero y te hospedamos, o desnudo y te vestimos?; ¿cuándo te vimos enfermo o en la cárcel y fuimos a verte?».

Y el rey les dirá: «En verdad os digo que cada vez que lo hicisteis con uno de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis».

Entonces dirá a los de su izquierda: «Apartaos de mí, malditos, id al fuego eterno preparado para el diablo y sus ángeles. Porque tuve hambre y no me disteis de comer, tuve sed y no me disteis de beber, fui forastero y no me hospedasteis, estuve desnudo y no me vestisteis, enfermo y en la cárcel y no me visitasteis».

Entonces también estos contestarán: «Señor, ¿cuándo te vimos con hambre o con sed, o forastero o desnudo, o enfermo o en la cárcel, y no te asistimos?».

Él les replicará: «En verdad os digo: lo que no lo hicisteis con uno de estos, los más pequeños, tampoco lo hicisteis conmigo».

Y estos irán al castigo eterno, y los justos a la vida eterna».